

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 302/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária Consiliaris, s. r. o., Ružová dolina 8, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 53Cpr/1/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestského súdu, ktorý rozsudkom z júla 2024 vyhovel jej žalobe z júna 2023, keď určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru so žalovaným a priznal jej náhradu mzdy a náhradu trov konania. Krajský súd odvolanie žalovaného odmietol uznesením z marca 2025. Sťažovateľka na výzvu mestského súdu v júni 2025 predložila vyčíslenie trov konania.

2. Sťažovateľka porušenie ústavných práv identifikuje v tom, že mestský súd doteraz nerozhodol o náhrade trov konania. Ďalej cituje z rozhodnutí ústavného súdu a zdôrazňuje, že rozhodovanie o náhrade trov konania je štandardným postupom, ktorý nevykazuje prvky skutkovej a právnej náročnosti. Odkazom na nález ústavného súdu (IV. ÚS 89/2025) zdôrazňuje, že nebol dôvod, aby podala sťažnosť predsedovi mestského súdu, keďže nejde o účinný prostriedok nápravy.

II.

3. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00), no nie každý zistený

prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

4. Tak je to aj v prípade sťažovateľky. Mestský súd o žalobe sťažovateľky rozhodol približne do roka od jej podania a k odmietnutiu odvolania žalovaného došlo po uplynutí približne ôsmich mesiacov od rozsudku mestského súdu. Sťažovateľka následne nevykonala žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu o výške priznanej náhrady trov konania a až na výzvu v júni 2025 vyčíslila trovy konania. Následne zostal mestský súd nečinný. Vo veci sťažovateľky tak nepochybne dochádza k prieťahom. Tieto však nemajú intenzitu, z ktorej by bolo možné vyvodit' namietané porušenie ústavných práv sťažovateľky.

5. Je tomu tak preto, že hoci rozhodovanie o výške náhrady trov konania nevykazuje prvky skutkovej a právnej zložitosti, význam konečného rozhodnutia o tejto časti nároku sťažovateľky je neporovnateľne menej významný ako v časti týkajúcej sa veci samej. To platí o to viac, že z ústavnej sťažnosti ani nie je zrejmé, v akej čiasťke si sťažovateľka uplatnila náhradu trov konania. V otázke dôvodnosti žaloby sťažovateľky bola nastolená právna istota približne po roku od podania žaloby. Skutočnosť, že v otázke výšky náhrady trov konania nebola nastolená právna istota po roku od ich vyčíslenia, neodôvodňuje vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľky. Pritom bolo zohľadnené, že sťažovateľka nevyužila ani základný prvok, ktorý mohol viesť k odstráneniu nečinnosti mestského súdu, keďže nepodala sťažnosť predsedovi mestského súdu. Hoci takáto sťažnosť nepredstavuje podmienku prípustnosti ústavnej sťažnosti proti prieťahom v súdnom konaní, jej nevyužitie treba zohľadniť pri posúdení dôvodnosti ústavnej sťažnosti. Je tomu tak preto, že podanie sťažnosti predsedovi súdu môže v závislosti od okolností prípadu indikovať význam rozhodnutia pre postavenie účastníka konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu